

VIROLET

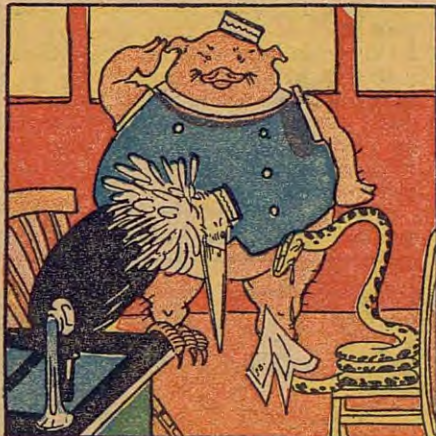
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'ELEFANT VOLADOR

per XIRINIUS



El micus i l'elefant
sols es mantenen robant.



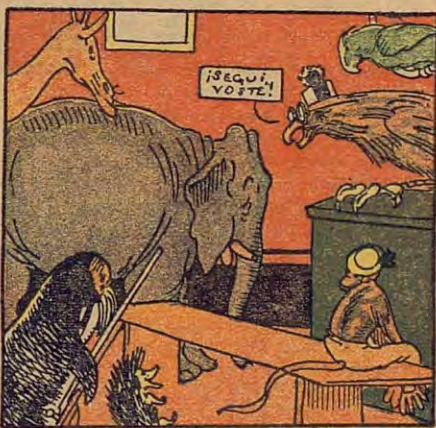
—M'han robat el cascavell
que dava concerts amb ell!



Per capturà els criminals
surten tots els animals.



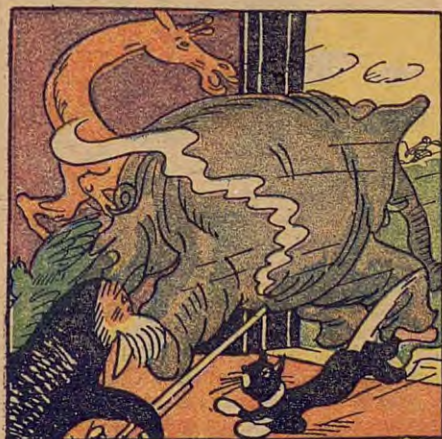
La valerosa girafa
tanca el camí i els agafa.



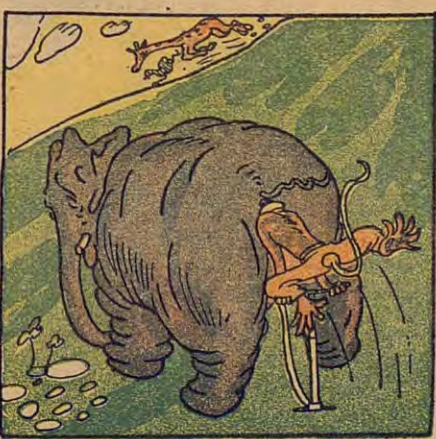
Al seient dels acusats
ara es veuen col·locats.



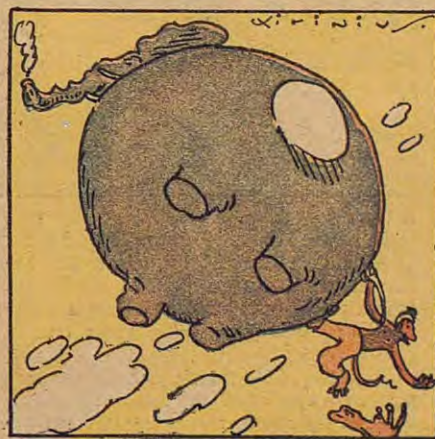
Mes en seure l'elefant
comença un avalot gran.



Aprofitant-lo els bandits.
s'han escapat decidits.



Amb la bomba del neumàtic
el torna un aerostàtic.



I en l'aèria regió
burlen la persecució.

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET



Havien acabat el curs, d'ençà de la tornada de l'Índia, els cosins Quimet i Rafel. L'un havia acabat amb sobresalients el batxillerat, i l'altre n'havia sortit amb penes i treballs, i qui diu treballs diu carabasses. El cas és que ambdós estaven a punt per entrar a l'Universitat a començar una carrera. Però és que ni l'un ni l'altre havien decidit encara quina Facultat els feia peça.

L'un i l'altre tenien un parell de



milions al Banc que els proporcionaven una magnífica renda, la qual havien ofert als seus pares. Com que no havien de preocupar-se majorment per llur pervindre, demanaren per anar a fer una visita al seu amic Looeck, que regnava en una vasta regió de l'Índia: — Durant aquest any de terminarem quina carrera ens escam més — havien dit.

I els seus pares no els digueren que no. Tenien ara 16 i 17 anys, en



Rafel era el més gran, i si un any abans s'havien espavilat fins a guanyar una colla de milions, amb major motiu ara sabrien sortir-se d'un viatge en el qual no els calia plànyer-se res per llur comoditat i regal. Primer volia acompanyar-los el senyor Romaguera, però els negocis no l'hi permetien. Sortiren de Barcelona, amb la cartera plena de bitllets.

Als primers dies de viatge travaren relacions amb un senyor anglès que



es dirigia a l'Àfrica a caçar lleons i tigres i els engrescà per anar amb ell, i tota vegada que tenien un any de vacances els quedava prou temps per anar a saludar el seu amic Looeck. Acceptaren la idea, i desembarcaren amb Mr. Ray a*** Allí romangueren uns quants dies per organitzar l'expedició, puix convenia llogar una colla d'indígenes experts i de confiança. A Mr. Ray això li fou relativament fàcil, puix era coneixedor d'aquests



afers, car no era pas la primera vegada ni la quinta que s'hi posava.

Mr. Ray estigué molt content de poder disposar de Graip, el negre infatigable i meravellosament dotat per treure d'apuraments en les més difícils situacions. Ell sabia guarir una ferida, ell sabia combatre les febres, i de la mateixa manera que coneixia la proximitat del tigre, descobria la petja d'un lleó o l'imperceptible rastre de la cobra. De seguit simpatitzaren



amb el negre els nostres amiguets Rafel i Quimet. Convenientment proveïts de conserves, medicaments, mapes, i sobretot armes i municions, empenqueren la direcció de*** Mr. Ray, els dos catalanets i sis negres manats per Graip. La primera part del viatge, o sigui la d'internament, la realitzaren en carretes tirades per bous. Per distreure l'ensopiment del viatge tan lent, els tres europeus s'entretien fent blancs en algun ocell que els esqueia



a tret, o en algun petit mamífer que treia el morro més amunt de l'herba. D'aquesta manera feien uns àpats variats, apetitosos i nutritius. En Rafel, tot satisfet, troba mitja dotzena d'ous d'estruc, que produïren unes truites monumentals.

Fins aquí tot marxava bé, i res feia preveure cap contrarietat, però precisament les contrarietats solen provenir d'on menys poden preveure's: Un dels negres començà a tenir enveja de



les atencions que els europeus tenien amb Graip, i, engelosit, procurà fer-lo quedar malament per desacreditar-lo. La traïció no és patrimoni de cap raça determinada, i el mateix es troba a Catalunya, que a la Xina, que al Congo. Nilàs, que així s'anomenava el traïdor, posà el suc d'una fruita narcotizant en la beguda de Graip. Havien dinat, i l'expedició es proposava fer migdiada a l'ombra de les carretes, sota una vela, per deixar passar les



hores més ardents del sol. Graip digué: — Podeu dormir tranquils, jo vigilo. — I dintre de poca estona quedà adormit com els altres. Com els altres, a excepció de Nilàs, que vigilava per si algun perill s'acostava, poder ésser ell qui donés la veu d'alerta, posant així en ridícul el fidel Graip. Les coses sortien a mida del seu gust: no havia passat una hora que una serp de les de pitjor mena atacà precisament a Graip, el qual amb prou feines

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

NATURALMENT

En Joan Patau se n'anava a París i els seus amics el despedien a l'estació donant-li tota llei d'avisos i advertiments respecte al que havia de fer en la gran ciutat.



— Sobretot — li digué un, com a mot final — cal que pels boulevards vagis amb els ulls oberts!
— Per què? Hi ha algun perill?
— Sí, el perill que hom et prengui per boig si els dius tancats.

PRECAUCIÓ

L'avar Penyes somià que treia la rifa, amb un cap-i-cua. Tot animat i ple d'esperança, perquè ultra ésser avar era supersticiós, es dirigí a l'estanc a comprar un dècim.

L'endemà veié en les llistes que n'havia tret una de petita. Tot content



se n'anà a l'estanc a cobrar i l'estanquer li donà els sis duros.

En Penyes es posà a comptar-los i fer-los dringar d'un a un amb gran parcimònia.

— Què us passa? — féu l'estanquer, enujat per tal insistència. — Que teniu por que n'hi hagi algun de fals?

— Sí — féu l'avar, retirant-se. — Mirava que no hi hagués el que ahir us vaig dar.

GANDULS?

El corredor de finques estava perplex i astorat. Uns amics seus volgueren fer-li dir la causa d'aquell mal humor, i ells els l'explicà així:

— Acabo de perdre un magnífic negoci. Sabeu aquella casa que hi ha a la Gran Via X, alta de deu pisos?

— Prou, sí. Que l'havies de vendre?

— No, però havia de fer llogar el pis de dalt. Ja estàvem en tractes, però, finalment els presunts llogaters hi han renunciat en saber que no hi ha ascensor.

— Natural, home! Com vols que ningú et llogui un desè pis sense ascensor.

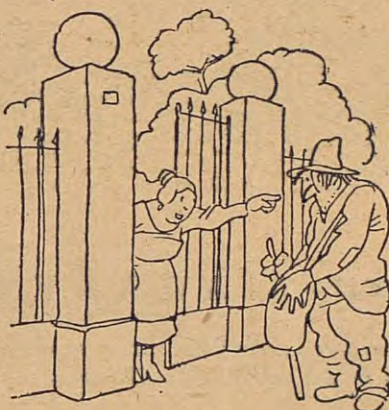
— Es que sabeu qui eren aquests llogaters?

— Si no ens ho dius!

— Doncs era la Societat d'Alpinistes i Muntanyencs de Barcelona i sos voltants!

EL PAPU

A la porta de la torreta es presentà un vagabund a demanar caritat o bé emportar-se el que pogués. La mestressa, des de la finestra, li cridà:



— Aneu's-en de pressa, perdulari, o si no, cridaré el meu marit.

— Sí, ja el conec — féu el vagabund. — És aquell homenet que ahir em va dir que si no me n'anava cridaria la seva dona!

LA SORT

L'avar Penyes visitava les catarates del Niàgara gràcies a un bitllet de franc que li havia regalat el seu amic Bossallarg.

Davant per davant del davassall d'aigua, el guia li digué:

— Es tradició que si tireu una moneda de plata a l'aigua us porta sort per tota la vida.

L'avar Penyes reflexionà un instant i després digué:

— Caldrà doncs provar-ho. Vejam, teniu un tros de cordill?

DIA FIXE

— Quan puc venir a cobrar la factura?

— Vingui cada dimarts.

AMANIMENT

En una recepció, un esplèndid sopar estava preparat pels convidats en

per En GUILLEM D'OLORÓ

un dels salons. L'amo de la casa, entrant a veure si tot estava a punt per donar la senyal d'anar a menjar, veié un dels convidats que havia entrat abans que ell al menjador i s'estava embutxacant un pollastre rostit en la butxaca de darrera la levita.



Sense immutar-se, el senyor li digué:

— Molt m'agrada veure que té la prudència de fer provisió pels temps dolents que poden venir. Però, tingui, prengui també una mica de salsa!

I abans que l'altre encertés a fer ni dir res, li abocà una salsera plena de maionesa a la butxaca de la levita.

NOÉ, 2.^a EDICIO

Feia tres dies que plovia a bots i a barrals. Els istieujants de Vilaseca de Baix s'havien d'estar tancats al Casino jugant al pare carbasser o a parells i senàs i mirant el baròmetre i la finestra per veure si canviava el temps.

Al tercer dia, un senyor que mirava pels vidres exclamà:

— Mireu, un home que porta un feix de fustes! On deu anar amb aquesta aigua que cau?

I un altre li contestà:

— Deu anar a construir una Arca

BONS SENTIMENTS

Una colla d'amics anaren a fer una fontada, i abans de començar a menjar s'adonaren que els mancava quelcom de provisions. Un d'ells s'oferí a anar al poble proper a comprar el que faltava.



Poc després tornà carregat amb deu ampolles de vi, tres de xampany i una d'aiguardent i mig pa de quilo.

— Caram! — exclamà un de la colla mentre tots els altres reien. — Que bon xicot! Fins s'ha recordat de dur pa pels pardals!

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

LA GERMANA DE BABA-GROIXNIA

(Continuació)

quan, plens d'esverament, veieren entrar per la porta del carrer na Eustòlia plena de salut i vida.

Podeu comptar la sorpresa de tothom i el desconcert de la madrastra en veure tornar la que ja creia a la panxa de sa germana la bruixa.

Quan el pare li preguntà com s'havia salvar de morir ofegada al fons del pou, ella respongué explicant com la

seva madrastra l'havia fet anar, amb l'excusa del fil per teixir la camisa, a visitar sa tiastra la bruixa Baba-Groixnia perquè se la mengés i de quina manera havia pogut escapar de les dents de la horribla bruixa.

En oir aquestes paraules la gent que hi havia allí congregada, es tiraren al damunt de la madrastra, i abans que ningú pensés ni en el que anaven

a fer, ja l'havien tirada al pou, al fons del qual va morir ofegada, tal com ella havia volgut fer creure a tothom que havia mort sa fillastra la gentil Eustòlia.

Aleshores, pare i filla se'n varen anar a viure amb sa germana, aquella tia que li donava els bons consells, i hom assegura que en tota sa vida mai tingueren cap més contratemps.



EL REI MISGUIR-L'ARANYA

Heus ací que en una època que es perd en la llunyania del temps hi hagué un estiu tan calorós que la gent no sabia on amagar-se per fugir de l'ardència dels raigs del sol, que cremaven com ningú pugui imaginar. Aleshores, per acabar-ho d'adobar, aparegué una terrible plaga de mosques i mosquits que picaven a la pobre gent d'una manera tan desafortunada que cada vegada que clavaven el fibló feien rajar una gota de sang de la fiblada.

Es clar! Aquestes noves aviat s'es-

camparen arreu i fins arribaren al reialme del rei Misquir-l'Aranya, rei i teixidor, que si era valent més que ningú com rei, com teixidor era incansable.

El bon rei Misquir-l'Aranya, tantost s'enterà d'aquelles desgràcies, eixí de son palau de seda platejada i emprengué el camí del lloc infestat per la plaga de mosquits i mosques. Quan hi fou arribat començà a teixir ses xarxes i les va anar estenent per tots els llocs per on volaven les mosques i mosquits, amb una manya i una rapidesa imponderable: A la matinada ja tenia tota la feina acabada, i quan eixí el sol, les mosques i els mosquits a volades començaren a escampar-se per tot arreu, però als pocs moments de volar tots anaven quedant presos a les xarxes del rei Misquir-l'Aranya. No podeu imaginar-vos la valentia del rei en envestir els criminals que anaven caient a ses xarxes: tots eren occísos sens pietat. Ja hi havia alguna vegada que alguna de les mosques més grosses provava de defensar-se, però son fibló no podia travessar la cuirassa d'acer del rei Misquir i ben aviat moria sota la pressió de ses tenalles.

A la fi de la jornada ja no quedava

ni una mosca ni un mosquit lliures, i quan ja el rei Misquir es disposava a plegar les xarxes, oí el zumzeig d'una mosqueta que no havia estat occida; d'un salt se li tirà al damunt i ja anava a tenallar-la quan va sentir que la mosca li implorava la gràcia de la vida:

— ... No pas per mi, justicier rei Misquir! — feia la mosca, amb una veueta feble feble que de debò feia llàstima. — No pas per mi, sinó pels meus pobres fillets, que sens el meu ajut i guiatge seran tan criminals com la família llur. Si em fas la mercè de perdonar-me la vida, jo et juro que me'ls enduré lluny d'aquestes contra-



des i els faré honrats i treballadors, i no pas criminals i sanguinaris!...

El bon rei Misguir-l'Aranya es va deixar entendre per la mosca i la deixà anar.

Quan la mosca es veié lliure va córrer a cercar sa fillada, que pujava al respectable nombre de cincents! Així que es féu fosc en va anar introduint quatre o cinc a cada casa del poble, i abans de deixar-los, els anava dient:

— Fills meus: Per res del món no vulgueu eixir de la casa; car a fora, per tots els camins i per totes les contrades hi té parades les xarxes l'inventible rei dels teixidors Misguir-l'Aranya, nostre cruel enemic, i tantost provéssiu de sortir al carrer moririeu en ses tenalles.

Aquelles cincents mosquetes, al cap de pocs de dies es multiplicaren i ja foren cinc mil; al cap de pocs dies les cinc mil ja arribaren als cinc milions... en fi: En pocs dies la plaga hi fou de bell nou, amb l'agravament que aquelles mosques no sortien a fora de les cases per res del món.

Tota la gent de les contrades estava consternada d'aquella nova plaga, i el rei Misguir no sabia com fer-s'ho per emprendre la campanya de bell



nou i s'arrencava els cabells d'haver perdonat aquella mosca. Per fi li va acudir una idea: Va cridar el Grill, la Cigala i el Gripau, i els encarregà:

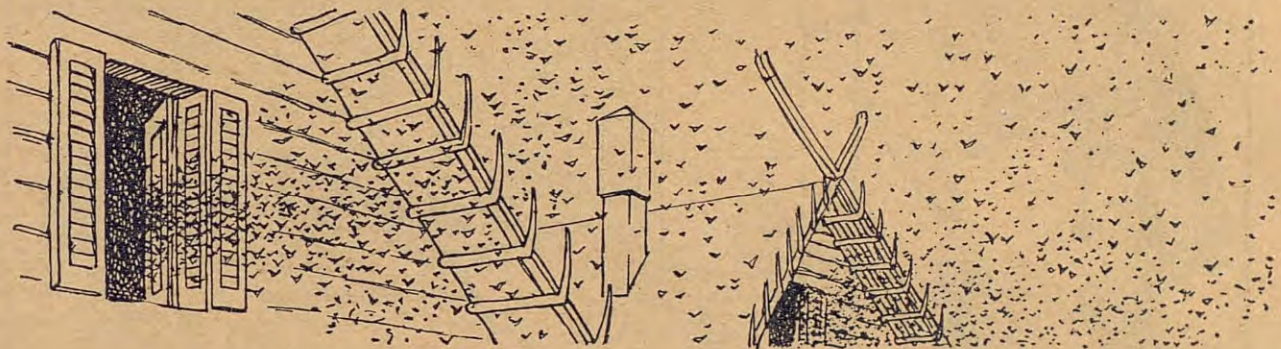
— Vós, Grill, toqueu la corneta; vós, Cigala, toqueu el timbal, i vós, Gripau, soneu la flauta: Crideu tots

vostres germans i que us hi ajudin. Aneu anunciant a tots quatre vents que el valent rei Misguir-l'Aranya ha estat fet presoner pels tàrtars (1), els quals l'han carregat de cadenes i se l'han emportat a llur terra per tallar-li el coll i esquarterar-lo.

El Grill, la Cigala i el Gripau cridaren llurs germans i ben aviat foren llençades a tots quatre vents, per aquells innumerables exèrcits de Gripaus, Cigales i Grills, les noves sensacionals de l'empresonament del rei Misguir, de son encadenament, sa degollació i son esquarterament en mans dels tàrtars.

Quan les mosques oïren des de dins de les cases aquelles noves tan grates per elles, eixiren totes a vols cap enfora, i no cal dir, totes quedaren empresonades a les xarxes del rei Misguir, el qual aquesta vegada no en va perdonar ni una.

(1) Enemics tradicionals de Rússia.



LA VAQUETA BRUNA

Heus ací que en un regne hi havia un Tsar i una Tsarevna que tenien una filla de quinze anys que es deia Natatxa (1), molt bona i molt bonica, la qual havia tingut per padrina de batejar una Fada d'aquelles contrades. La Fada, el dia del bateig li regalà una Vaqueta Bruna, nascuda el mateix dia que na Natatxa.

La Tsarevna, mare de Natatxa, va morir, i el Tsar no va tardar gaires anys en tornar a mullerar-se i ho féu amb una dama molt formosa però de molt mala ànima, que es deia la guixnó.

Passaren anys, i d'aquest segon matrimoni nasqueren tres filles més: La més gran tenia un sol ull al bell mig del front; la mitjana tenia dos ulls tal com cal, i la més xica tenia tres ulls, dos al seu lloc i un altre al mig del front. Les tres germanes es portaven bé amb sa germanastra gran, na Natatxa; i ella corresponia com una bona

germana al tracte de les tres germanastres, mes la madrastra no podia de cap manera dissimular la mala voluntat que servava a sa fillastra Natatxa. Un dia va, i li diu:

— Natatxa: Posa't aquest vestit — i n'hi dóna un tot estripat i vell i brut; — aquí tens el dinar — i li dóna rosegó de pa sec — i vés-te'n a pasturar la Vaqueta Bruna fins que sigui vespre.

La pobreta Natatxa es posa el vestit, agafa el rosegonet de pa, baixa a l'establia, desferma la Vaqueta Bruna i se'n va cap al prat a pasturar sens

dir ni un mot de protesta ni tan sols de disgust.

Anava caminant caminant, tot pensant en la seva desgràcia i se li escollava de tant en tant alguna llàgrima quan, en arribar al prat, se li apareix sa padrina, la Fada:

— No ploris, fillola: No ets tan desgraciada com tu et creus. Jo vetllo per tu i la Vaqueta Bruna que et vaig regalar serà la teva sort.

I en dir-li això li donà instruccions sobre el que tenia de fer, i després desaparegué.

(Continuarà)

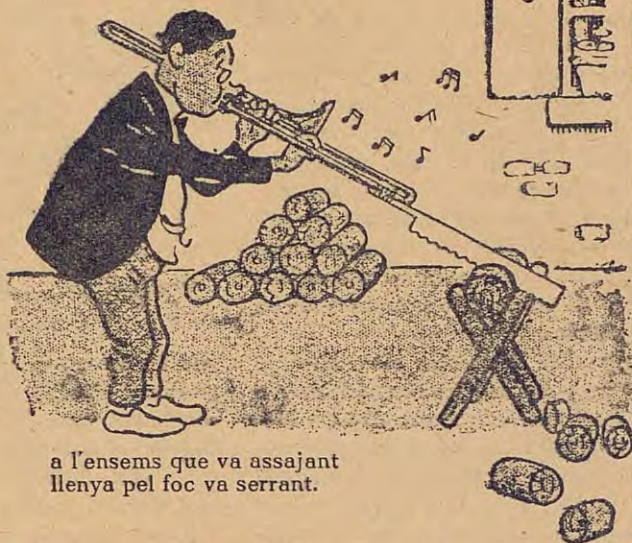


(1) Diminutiu de Natàlia.

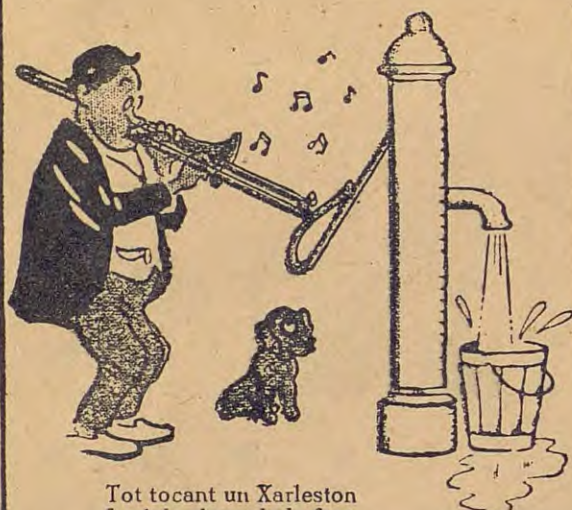
Utilitats de la música



— Don Pancràs toca el trombó
prô com que és feinejadô...



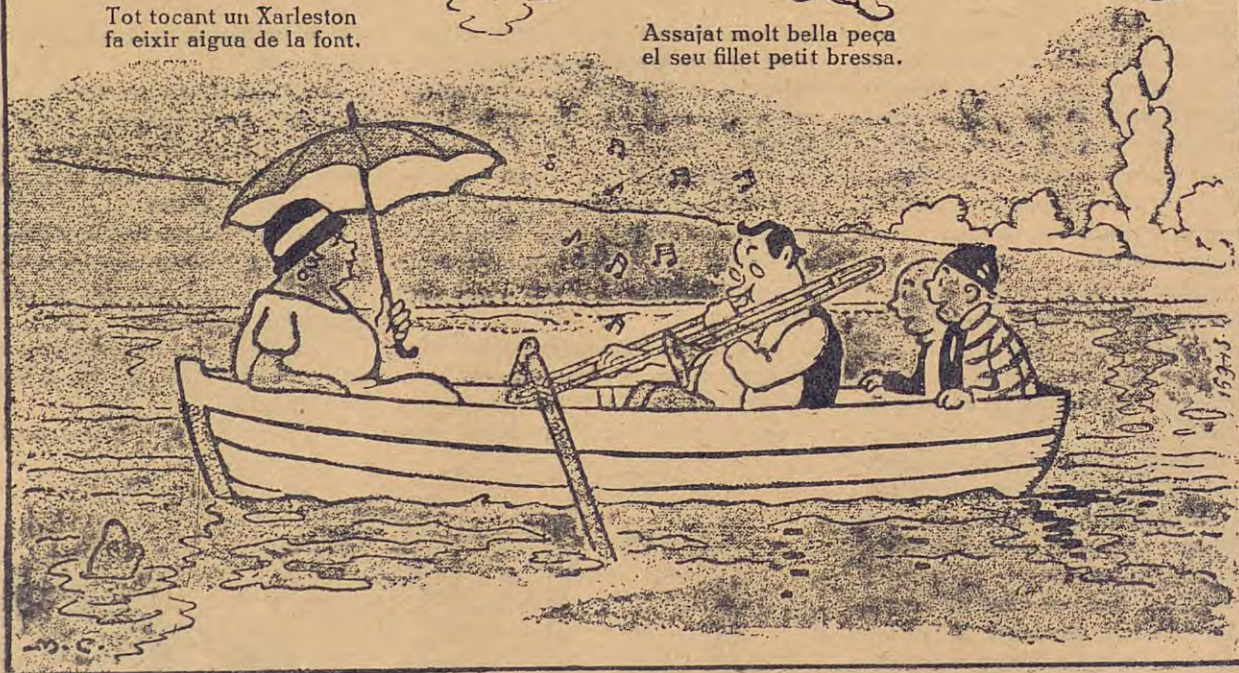
a l'ensem que va assajant
llenya pel foc va serrant.



Tot tocant un Xarleston
fa eixir aigua de la font.



Assajat molt bella peça
el seu fillet petit bressa.



I als acords d'un vals joliu
duu sa família pel riu.

UN RETALLET DE CADA COSA

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Austràlia: És el punt d'origen d'uns pèsols exquisits i de la llana de Sabadell i Terrassa. Es distingeix també per ses mines d'or, de diamants, de bronze i de perles. Abans del descobriment de l'Austràlia els encostipats feien estralls entre nosaltres però d'ençà que vingué d'allà l'eucaliptus hom pot prendre aigua d'aquesta antipàtica planta i curar-se.

Els viatgers, a l'Austràlia, corren greu perill d'ésser cuinats a la brutesca per les tribus d'antropòfags que hi pul·lulen. Altres animals hi ha, curiosos, com són el congur que camina amb la cua i fa salts de puça i el casoar que és una mena d'avestrús encara més avestrús.

Els habitants d'Austràlia son antípodes, ço és, caminen al revés de nosaltres, cap per avall.

MARC POLO

NOVES I COMENTARIS

Un home que no menja carn ni beu vi ni fuma, ha celebrat el seu 93 aniversari. Però com l'ha celebrat?

S'ha inventat un avisador de terratrèmol que fa el soroll d'un despertador. A algunes persones els convindria un despertador que fes soroll de terratrèmol.

Un home que restà mut a conseqüència d'un accident, recobrà la paraula en ficar-se el cigar a la boca pel cantó encés. La primera frase no es pot publicar.

A París un acròbata travessà un carrer centric sobre una corda a l'alçada dels terrats. Altres valents travessaren a peu entre els autos.

Coneixeu el ciment armat? És un ciment mantingut per una armadura de ferro que li dona una solidesa formidable.

Hom construeix ponts, cases, vaixells, etc. de ciment armat. A Amèri-

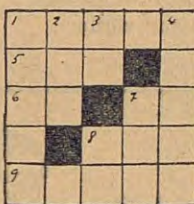
ca, hom ha construït una «mesquita» d'aquest material.

Un industrial de Dunedin (Nova Zelanda) acaba de trobar una nova aplicació al ciment armat.

Ha imaginat de fabricar caixes de morts d'aquesta matèria. Les garantitza per un segle sobre factura. És cert que no arrisca gran cosa tenint en compte que abans de finir el plaç ja seran morts ell i tots els seus clients! Sigui com sigui, la moda s'ha expandit ràpidament i tothom es fa enterrar en ciment armat.

I el nostre home tot esperant experimentar personalment la seva mercaderia, s'està fent la barba d'or!...

MOTS CREUATS



Horitzontal: 1 Nom de dona. 3 Actualment. 6 Negació. 7 Afirmació. 8 Ase. 9 Vegetals pudents.

Vertical: 1 Per agafar una eina. 2 Vall de Sant Feliu de Guíxols. 3 Principi de ràbia. 4 Companys íntims. 7 Novel·lista francès. 8 Roba, sense vocals.

FAULES D'ISOP

XVIII — El llop i la grua

A un llop se li ennuegà un os i oferí una recompensa a una grua si amb el bec l'hi extreia. La grua, llarga de coll, l'hi tragué i després reclamava la paga. Però el llop rigué, i petant les dents, respongué: No és prou paga per a tu el sol fet d'haver tret el cap sens dany d'entre les dents d'un llop?

Moralitat: Aquesta faula es dirigeix als que, havent estat alliberats d'un perill, es porten així amb llurs benefactors.

XARADA

Una i dos és un mitjà
tres quatre vol dir país
dos cinc és del verb dinar
i el total és un gran mar
el més bell i ple d'encís.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— No! no mengis amb els dits!
deia un pare; — això em provoca!... —
I el xicot va contestar:

— Que no!... si menjo amb la boca.
A. BUSQUETS

Asal, vaig dir-li a en Casa,
i ell respongué: — No pot sèl
— Com que no! Treu-te la C
i veuràs com quedes asa.

A. I. P.

Tres metges, de dia i nit
varen cuidar Don Ramon;
va estar molt ben assistit,
però, per fi n'ha sortit.
— N'ha sortit? — Sí, d'aquest món.
E. M. H.

Solucions al número anterior

Vaga de vocals:

Aquí un gramàtic hi havia.
De nínxol ha canviat
perquè en els del seu costat
hi ha faltes d'ortografia.

Mots creuats:

M	A	N	T	E	S	
A		O		M	A	S
S	I		S	I	L	A
S	O	L		R	A	L
E	D	A	T		T	U
S	A	M		L		D
	T	A	N	A	S	I

Gran concurs d'ombres xinesques



N.º 430 — Llorenç Tiana



N.º 431 — Jordi Bonet



N.º 432 — Dolors Rafa



N.º 433 — Ramon Costa

L'HOSTAL DE LA PEIRA

Cançó popular

(Continuació)

Ninots D'IVORI



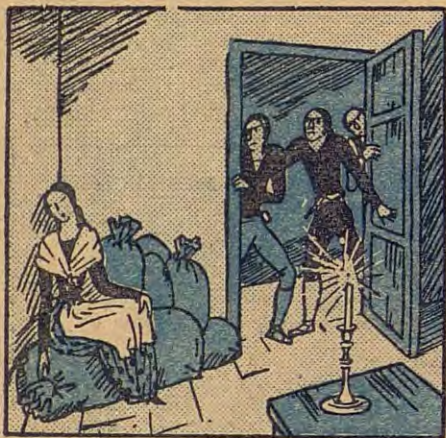
— No són dames mestressa,
el que són tres malvats
que porten calça curta
pistoles als costats.



Aneu al llit mestressa
aneu's-en a cotxar
que jo no vull dormir
perquè vull vigilar.



Allà les deu tocases
els lladres van baixar
corrent de cambra en cambra
per veure el que hi ha.



Ja n'entren a la cuina
la mossa van trobar
que feia l'adormida
damunt d'un sac de blat.



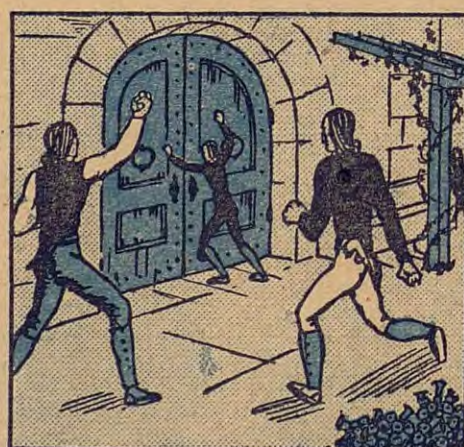
Tres gotetes de cera
al pit li van tirar,
la mossa n'es traïdora
no se'n va bellugar.



L'un va dir a l'altre:
— Ben adormida està.
Ella fent l'adormida
es va posà a roncar.



Un braç de criatura
al foc varen tirar.
— Qui no es dormit que dormi,
qui dorm no es despertà.



Ja surten al defora
se'n posen a xiular
la mossa n'es traïdora
a fora els va tancar.



— Obre la porta mossa
cent duros et vull dar.
— Ni per cent i cinquanta
la porta s'obrirà.

(Acabarà)